

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

belte og vi altså bliver fattigere, skal den ene halvdel af befolkningen have højere løn, medens den anden halvdel ikke alene skal betale hele forhøjelsen selv, men også som skatteydere være med til at betale den del, der gives dyrtidstillæg for.

Den anden faktor er, at vi afregner al landbrugsproduktion til en pris, der svarer til gennemsnittet af eksportpriserne, hvilket naturligvis medfører, at et dansk salg til inflationspræget marked forhøjer gennemsnittet og dermed også hjemmemarkedsprisen, således at inflationen derude smitter af på os. Den tredje faktor er anerkendelsen af en fast procentvis avance, hvilket medfører, at forbrugerprisen i en prisstigningsperiode stiger stærkere end omkostningerne. Hvis en vare koster 20 kr. at fremstille og må sælges til 25 kr., idet 25 pct.s avance tillades, vil en forøgelse af omkostningerne på 4 kr., således at fremstillingsprisen bliver 24 kr., med en uændret procentavance betyde en forbrugerpris på 30 kr., hvilket altså er ensbetydende med, at 4 kr.s omkostningsforøgelse medfører 5 kr.s prisforhøjelse.

Disse tre faktorer er under normale forhold særdeles rimelige. Det er både rimeligt, at lønmodtageren får dækning for fordyrelsen i levestandarden, det er rimeligt, at landbrugerne afregner al deres produktion til en fælles pris og får det samme for hjemmemarkeds- som for eksportvarer, og det er ligeledes rimeligt, at byerhvervene sikrer sig en stigende avance i kroner og øre samtidig med, at det bliver dyrere at leve. Men når vort bytteforhold til udlandet er forringet med de nævnte 40 pct., er det et spørgsmål, om vi stadig har råd til og stadig har evne til at sikre befolkningen en uændret levestandard. Og det er, hvad vi faktisk ikke har, hvor gerne vi end ville det. Det er i en sådan situation regeringens og rigsdagens opgave at gennemtvinge, at vi alle indretter os på en lavere levestandard, d. v. s. at vi alle giver afkald.

Det er også dette, regeringens inflationsbekæmpende foranstaltninger tager sigte på. Vi fastlægger herved priserne på flæsk, smør, mælk og fløde et år frem i tiden. Vi siger til landbrugerne: I må selv bære omkostningsstigningerne, I må selv bære højere lønninger, og I må selv bære højere priser på de varer, I skal købe. Og vi siger yderligere til dem, at selvom det, hvad vi alle håber, skulle lykkes at få forhøjet vore eksportpriser særlig på det engelske marked, så betyder det ikke, at landbruget skal have mere for de varer, der skal bruges på hjemmemar-

kedet, men landbruget må ydermere finde sig i prisfald på hjemmemarkedet, hvis der kommer prisfald på eksportvarerne.

Et særligt offer skal det kornproducerende landbrug bringe. Hvor stor en veksler der trækkes på dette igennem den foreslåede kornordning, ved vi ikke, men med de nuværende priser bliver det 45—50 mill. kr., hvilket naturligvis også medfører en forbrugsbegrænsning. De forslag, der er vendt mod landbruget, tager således sigte på samtidig at bekæmpe en inflationsfaktor og begrænse landbrugets forbrugsmuligheder.

Det fremgik af den højtærede finansministers tale, at den højtærede handelsminister i det folketingsudvalg, der formentlig bliver nedsat, vil forelægge udvalget sine tanker om en skærpet avancebegrænsning for byerhvervene. Formålet hermed er naturligvis først og fremmest at gennemføre et avancementstop, men jeg har også forstået, at man på visse områder vil undersøge muligheden for en avancenedsættelse. Når der gennemføres et avancementstop, sætter vi den anden af de inflatoriske kræfter ud af kraft. Jeg vil dog her gerne gøre den bemærkning, at medens der ingen tvivl er om, at der er en hel del, der har tjent gode penge, så er der ej heller tvivl om, at man i mange, og da navnlig de mindre forretninger, ikke har haft de store fortjenester. Jeg håber, at det bliver muligt ved administrationen af dette spørgsmål at undgå, at man går nogen for nær.

Den del af de forelagte lovforslag, som det formentlig vil blive vanskeligst at få gennemført i den høje rigsdag, er forslaget om at tage 12 points ud af pristalsreguleringen, således at lønningerne til efteråret kun skal reguleres opad, såfremt detailpristallet stiger med mere end 12 points. Alle erfaringer går ud på, at inflationsbekæmpelse tager tid. En regering, der betragter det som en af sine fornemste opgaver at bekæmpe inflationen og dermed genskabe kronens købekraft, må uvægerlig sikre sig et pusterum. Skal vore lønninger stige med 300 mill. kr. eller måske mere allerede fra 1. september, er det simpelthen en umulig opgave at stabilisere priserne. Næsten mere end nogen anden befolkningsgruppe er lønmodtagerne interesseret i kronens købekraft, næsten mere end nogen anden befolkningsgruppe er lønmodtagerne uinteresset i, at kapløbet mellem priser og lønninger skal fortsætte. Andetsteds har man, for at bekæmpe inflationen, gennemført et fuldstændigt lønstop og dermed trukket en blancovæksel på lønmodtagerne. Regeringen foreslår ikke noget sådant, den indskrænker